

Vài dòng tâm sự hay tâm sự... da...a...a...a...ài dòng của một cái máy xay sinh tố đang bước vào thời kỳ... quá độ.

Nói cho có vẻ kiểu cách văn chương theo một văn(g) sĩ nào đó thì tôi sinh ra đời dưới một ngôi sao... xấu. Tôi là một đứa con vô thừa nhận vì thật ra tôi cũng không biết cha mẹ mình là ai. Chỉ biết rằng khi tôi cất tiếng khóc oa oa chào đời thì thấy mình đã được mang cái tên là KITCHENAID BLENDER và tôi đã được trân trọng đặt lên một cái quầy trong electronic department của Sears là một cửa hiệu khá nổi tiếng không những của Canada mà còn trên toàn thế giới. Nhìn quanh quẩn bên mình thì tôi cũng có những đứa bạn như: Cuisinart, Breville, Hamilton Beach... Ngay từ lúc mới sanh ra "ông trời" đã phú cho tôi rất nhiều tài năng "tiềm ẩn". Gọi là tiềm ẩn vì thật ra tôi đâu có cần phải đến trường để ăn học gì đâu mà tôi đã có tài để làm đủ mọi chuyện: xay, nghiền, chặt, cắt, trộn...nghĩa là tôi thích hợp với võ biền hơn là văn biền. Ngoài ra lực sĩ điền kinh chạy đua nhanh nhất thế giới là USALT BOLT cũng phải tôn tôi làm sư phụ vì hắn có giỏi lắm thì chỉ có được 2 hay 3 tốc độ chạy là cùng, còn tôi thì có đến... 5 vận tốc.

Đây là tôi, tác giả của những dòng tâm sự này.

Nằm nhìn khách hàng, ông đi qua, bà đi lại cũng có đến cả năm trời, có những người cầm tôi lên ngắm nghía, trầm trồ khen ngợi nhưng sau đó thì... bỏ xuống để nâng niu mấy đứa bạn kế bên của tôi. Sự việc cứ diễn tiến và cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy. Tôi thàm nghĩ và biết rằng mọi người không chịu “rước” tôi về chắc có lẽ vì cái con số, cái tag mà tôi mang trên người. Nó có vẻ “overpriced” nếu so với mấy thằng bạn chung quanh. Rồi thời gian cứ lạng lẽ trôi qua. Mấy đứa bạn tôi thay phiên nhau mà từ giã ra đi. Phần tôi thì vẫn thế chỉ có khác biệt là mình trở thành nơi nương tựa của các... “nàng búi “. Đến một ngày đẹp trời nào đó, chắc có lẽ nhìn tôi hoài cũng... chán nên ông manager của tiệm SEARS đã dán thêm trên mình tôi cái nhãn khác nữa: “ 30% Off “. Ngay ngày hôm sau thì có một cặp vợ chồng trung niên, vào khoảng trạc tứ tuần, dừng lại trước mặt tôi và tôi nghe người vợ cất tiếng :

“ Anh nè, cái máy KITCHENAID bữa nay “xeo” đến 30% đó. Ít khi nó đại hạ giá như vậy lắm. Anh mua cho em để về nhà em xay sinh tố nha “.

Vậy là tôi được đem về nhà của cặp vợ chồng đó mà sau này tôi mới biết mọi người gọi ông chồng là anh Tư. Ở với cặp vợ chồng này tôi giúp họ đắc lực lắm trong những dịp đãi khách hay bạn bè mà tôi đã làm ra những ly sinh tố : xoài, mít, đu đủ, măng cầu , dưa hấu... đầy màu sắc và bổ dưỡng.

. Những tác phẩm tuyệt vời mà tôi có thể tạo ra được khi thời còn trai trẻ.

Tính đến năm nay thì tôi thọ cũng trên mười năm rồi, như vậy cũng đã là khá so với những đứa bạn cùng trang lứa với tôi. Mười năm qua có biết bao nhiêu là thay đổi. “ Thương hải biến vi tang điền ” , biển xanh còn có thể hóa thành ruộng dâu , hướng hồ ở cái xứ lạnh lẽo thấu xương của cái xứ cờ Lá Phong này khi mà mùa Đông nhiệt độ còn có thể xuống tới -40 độ C thì vật gì cũng phải teo nhỏ lại chứ hướng chi là con... người. Vì vậy anh Tư của trên 10 năm về trước giờ này đã trở thành... lão Tư với mái tóc đã bắt đầu nhuộm màu hai light. Cũng giống như con người, cũng phải trải qua các giai đoạn: “ Sinh, lão, bệnh, tử ” nên năm vừa rồi tôi cũng cảm thấy tay chân mình hơi run rẩy, yếu đi nhiều chứ không còn được như hồi còn trai trẻ nữa. Một hôm đang ngủ thì bị bà Tư lôi tôi ra để làm một ly sinh tố xoài cho đứa con gái. Cái ruột bằng plastic của tôi đang bị xước xước nên tôi đã không cắt và trộn lẫn như ngày thường được. Vì vậy bà cầm cái (nắm) tay của tôi mà vừa xay vừa... lắc. Kết quả là cái ruột xay cao su phía dưới... sút ra và tôi bị bệnh luôn không có khả năng làm việc nữa.

Cái ruột cao su của tôi bị hư luôn vì bị bà Tư...lắc quá xá.

Bị bỏ trong góc nhà mà tôi nghe hai ông bà Tư đó bàn luận là đồ điện tử bây giờ nếu có hư thì... bỏ luôn chứ nội tiền sửa không cũng gần bằng tiền mua máy mới mà lại không có bảo đảm . Thế rồi họ xách về một cái máy khác và không màng ngó ngàng gì tới tôi nữa. Lão Tư đã định quăng tôi vào thùng rác nhưng lại tiếc vì nó bề ngoài tôi cũng còn ngon lành lắm. Họ bỏ tôi vào trong góc tủ. Một hôm đang mơ màng trong giấc ngủ thì tôi nghe lão Tư nói phone với một ông bạn nào đó (hình như tên là lão Bấy) và tôi nghe loáng thoáng là lão Bấy sẽ rước tôi về để chữa bệnh và theo lão Bấy là : “ Bỏ chi uống vậy, sửa dễ ẹc mà có khó gì đâu, mà chỉ thay cái cục cao su ở dưới là xong. Nghề của chàng mà “

Rồi trong dịp lễ Lao Động vừa qua, lão Bấy và một số người bạn từ Toronto và Mississauga lên thăm gia đình lão Tư và đồng thời rước tôi về dưới luôn. Họ có làm lễ... bàn giao và tôi thấy mấy cái máy chụp hình cũng flash lia lịa.

Lão Bấy cùng bạn bè lên ngày lễ Lao Động để rước tôi về Mississauga.

Lễ bàn giao tôi lại cho lão Bấy.

Lão Bảy khoái chí, cười híp mắt khi nhận tôi.

Về tới nhà lão Bảy thì chắc có lẽ lão nghĩ tôi giả bệnh để trốn lao động hay sao đó nên lão còn ráng thử tôi bằng cách bỏ vào vài miếng Avocado và nhấn điện để ra lệnh tôi... chém và... cắt. Cũng rất muốn giúp cho lão có một ly sinh tố để lấy lại sức khỏe lắm chứ, nhưng than ôi, “ lực bất tòng tâm ” nên tôi đành chịu bó tay chịu thua.

Thế là lão Bảy xách tôi qua nhà lão chèo đò xin vài viên thuốc để chữa bệnh cho tôi. Vừa bước vào nhà lão chèo đò thì nằm trong cái túi xách mà tôi nghe loáng thoáng là không biết lão chèo đò đã lỡ làm chuyện gì mà lão bà đang mài một con dao thật bén để chặt hay cắt... cái gì đó (????) của lão chèo đò. Thế là vì sợ mình bị họa lây nên lão Bảy đã ba chân bốn cẳng mà “ tẩu vi thượng sách ”, bỏ chạy một hơi không dám ngoái lại. Bây giờ nghe đâu ông bà lão chèo đã làm lành trở lại rồi nhưng thân phận của tôi thì cũng không có gì thay đổi. Thôi

thì cứ đành phó cho số phận : “ Que sera, sera. Whatever will be, will be. The future is not ours to see. Que sera, sera....”.

Than ôi, thời Oánh liệt nay còn đâu !!!!!

(Già rồi lắm cảm nên hay bỏ dấu lộn trên các chữ lằm. Nếu có thì các “ đọc... thiệt” bỏ qua cho nha , mà biết đâu đây chính là lý do mà lão bà đã mài cho con dao thiệt là... bén để muốn cảnh cáo ông lái đò).

Hình lão lái đò với cây gậy, hai nhân vật đã là đề tài được bàn luận sôi nổi trong “ Trái mít “ và “ Lời tự thuật của một cái máy xay sinh tố trong thời kỳ... quá độ “.

P.S.: Lão Bấy ơi, tôi nghe người ta đồn có một thần dược có thể chữa bệnh cho tôi đây nè. Lão ráng lên nhe vì tôi sẽ giúp lão để phục vụ cho các bạn bè của lão trong kỳ Hội Ngộ lần tới .

<http://www.youtube.com/watch?v=gB1SasCNXyY&feature=related>